

Калі над Мінскам
загараюцца вячэрнія агні...

Голас Радзімы

НЕ РАДУЙЦЕСЯ,
ПАНОВЕ!

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ САВЕЦКАГА КАМІТЭТА
ПА КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЯХ З СУАЧЫННІКАМІ ЗА РУБЬЖОМ

87 (772)

Лістапад 1963 г.

Год выдання 9-ы

Як мы паведамлялі, 25 кастрычніка ў Крамлі адбылася гутарка М. С. Хрушчова з удзельнікамі трэцяй Сусветнай сустрэчы журналістаў і прадстаўнікоў савецкага Друку, радыё і тэлебачання. М. С. Хрушчову было задана рад пытанняў. У прыватнасці, журналістка з Канады Шарлота Ганьён задала такое пытанне: чаму Савецкі Саюз вырашыў закупіць у гэтым годзе зерне за граціцай?

М. С. Хрушчов адказаў на гэта пытанне так:

Перш за ўсё трэба сказаць наступнае. Калі мы купляем пшаніцу ў капіталістычных краінах, то гэта значыць, што ў нас сваёй пшаніцы ў гэтым годзе не хапае. Калі б у нас сваёй пшаніцы было дастаткова, то мы б яе не куплялі. Наконт закупкі намі пшаніцы ў заходнім друку апублікавана нямала паклёпніцкіх артыкулаў. Але гэта злараднасць капіталістычнага свету і яго прэсы для іх дрэнна скончыцца. Чым больш яны будуць злараднічаць наконт нашых закупак пшаніцы, тым больш балюча будзе адчувацца імі ўдар, калі яны сядуць пэўным месцам у лужыну.

Недахоп пшаніцы ў нас у гэтым годзе тлумачыцца тым, што склаліся надзвычай неспрыяльны кліматычныя ўмовы. Зіма была ў гэтым годзе вельмі халодная, з суровымі маразамі. Таму ў многіх раёнах вымерзлі азійскія пасевы. Некаторыя з вас ведаюць, што такое азійскія пасевы і як небяспечная для іх бясснежная, люта-зіма. Гэта панізіла ўраджай, а ў некаторых месцах мы вымушаны былі перасяваць азійскія на яравыя. Азім'я ў нас у многіх раёнах больш ураджайныя, чым яравыя культуры.

Акрамя таго, і лета гэтага года было сухое і гарачае. Вялікія масівы цалінных зямель у Сібіры і Казахстане, а таксама значная тэрыторыя Еўрапейскай часткі краіны падвергнуліся жорсткай засухе. Вось чаму ў гэтым годзе ў нас не хапае пшаніцы.

Пытанне стаяла так: мы маглі б абысціся сваімі запасамі, улічваючы закупкі збожжа гэтага года ўнутры краіны, калі перайсці на рэгламентаванае, адміністрацыйнае рэгуляванне выдаткавання збожжа. Ніякі голад нам і пры гэтым варыянце не пагражаў. У нас ёсць прадукты, даволі пажыўныя, але

[Заканчэнне на 2-й стар.]

«ПАЛЁТ—1» У ПАЛЁЦЕ!

Упершыню ажыццёўлены запуск манеўруючага касмічнага апарата

Чалавек у космасе—ужо не палоннік свайго карабля

У адпаведнасці з праграмай асваення касмічнай прасторы і далейшага ўдасканалвання касмічных караблёў у Савецкім Саюзе распрацоўваюцца касмічныя апараты, якія даюць магчымасць ажыццяўляць у ходзе арбітальных палётаў шырокае манеўраванне ва ўсіх напрамках.

Праводзімыя работы дадуць магчымасць вырашыць задачу кіравання ў палёце касмічнымі караблямі, накіроўваючы іх у патрабаваныя раёны для атрымання навуковай інфармацыі, звязанай з даследаваннем касмічнай прасторы.

З мэтай выканання ўказанай праграмы 1 лістапада 1963 года ў Савецкім Саюзе праведзен запуск кіруемага манеўруючага касмічнага апарата «Палёт-1», абсталяванага спецыяльнай апаратурай і сістэмай рухаючых устаноў, якія забяспечваюць яго стабілізацыю і правядзенне шырокага манеўравання ў калязямной касмічнай прасторы.

На борце касмічнага апарата ўстаноўлена навуковая апаратура, радыётэлеметрычная сістэма і перадачы, які працуе на частаце 19,945 мегагерц.

Касмічны апарат выйшаў на зыходную арбіту з максімальнай адлегласцю ад паверхні Зямлі (у апагеі) 592 кіламетры і з мінімальнай адлегласцю—(у перыгеі) 339 кіламетраў.

У поўнай адпаведнасці з устаноўленай праграмай праведзены шматразовыя ўключэнні рухавікоў для стабілізацыі і паслядоўнага ажыццяўлення прасторавых манеўраў касмічнага апарата.

Касмічны апарат «Палёт-1» зрабіў значны бакавы манеўры, мяняючы плоскасць арбіты, а таксама манеўры па вышыні і перайшоў на канцавую арбіту з вуглом нахілу да плоскасці экватара 58 градусаў 55 мінут, з вышыняй у апагеі 1 437 кіламетраў і ў перыгеі 343 кіламетры.

Пачатковы перыяд абарачэння касмічнага апарата на гэтай арбіце складае 102,5 мінуты.

Бартавая апаратура, устаноўленая на касмічным апарце, працуе нармальна.

Назіранне за касмічным апаратам «Палёт-1» і прыём тэлеметрычных даных праводзіцца наземнымі камандна-вымяральнымі пунктамі, размешчанымі на тэрыторыі Савецкага Саюза.

Радыётэлеметрычная апаратура забяспечвае перадачу неабходнай навуковай інфармацыі, звязанай з даследаваннем касмічнай прасторы.

Такім чынам, упершыню ажыццёўлена шматразовае шырокае манеўраванне касмічнага апарата ва ўмовах космасау.

У выніку ажыццяўлення намечанай праграмы выпрабаванняў у Савецкім Саюзе зроблен важны крок, неабходны для далейшага вывучэння і асваення касмічнай прасторы.

Канцаецца рабочы дзень, і натоўпы мінчан крочаць з працы дадому. Куды пайсці, калі над горадам запалыцца вячэрнія агні? Многія з іх пойдучы ў тэатры і клубы—і не толькі ў якасці слухачоў, але і ў якасці актыўных удзельнікаў спектакляў і канцэртаў.

НА ЗДЫМКАХ: 1. Рэпетыруюць удзельнікі аркестра народных інструментаў маладыя рабочыя тонкакукonnaга камбіната. 2. Выступленне студэнтаў медыцынскага інстытута.

Фота К. ЯКУБОВІЧА.

НЕ РАДУЙЦЕСЯ, ПАНОВЕ!

(Пачатак на 1-й стар.)

менш якасныя, чым пшаніца і жыта, да якіх прывык наш народ. Гэта адзін шлях.

Але мы вырашылі пайсці па іншаму шляху, каб пазбегнуць залішніх цяжкасцей для насельніцтва, пайсці на закупку пшаніцы на капіталістычным рынку. Мы закупілі 6 мільёнаў 800 тысяч тон пшаніцы ў Канадзе. Савецкі Саюз закупіў таксама збожжа ў Аўстраліі і некаторых іншых краінах. Румынскія таварышы выдзелілі нам у пазыку чатырыста тысяч тон пшаніцы. Цяпер вядуцца перагаворы аб закупцы пшаніцы ў ЗША, але мы не ведаем яшчэ купім там пшаніцу ці не. Калі амерыканцы пры продажы пшаніцы выставяць якія-небудзь дыскрымінацыйныя ўмовы, то праводзіць закупак пшаніцы ў Амерыцы мы не будзем. Вось так абстаіць справа.

Вядома, у гэтых умовах мы павінны эканоміць выдаткаванне збожжа. Пры правільным выкарыстанні навуковых збожжавых рэсурсаў мы зможам забяспечыць нармальнае забеспячэнне насельніцтва.

Але, сябры, панове, хачу цавёрда сказаць, што намі прыкладзены ўсе намаганні, каб, абпіраючыся на навуку і тэхніку, ужо ў будучым годзе пераадолець вынікі цяперашняга цяжкага года.

Цяпер партыя і ўрад прымаюць меры, якія ў будучым гарантувалі б атрыманне патрэбнай колькасці збожжа. Мы мабілізуем намаганні для таго, каб павялічыць вытворчасць мінеральных угнаенняў. У гэтым годзе мы павялічым магутнасць нашых заводаў прыкладна на 8 мільёнаў тон, а ў будучым годзе — яшчэ на 9 мільёнаў тон у год.

У 1965 годзе вытворчыя магутнасці заводаў па вытворчасці мінеральных угнаенняў дасягнуць 35 мільёнаў тон, а магчыма, і больш. Для параўнання скажу, што ў ЗША ў 1962 годзе выпускалася 35 мільёнаў тон мінеральных угнаенняў.

Мы рыхтуемся да Пленума Цэнтральнага Камітэта нашай партыі, на якім будуць разрацаваны канкрэтныя меры па паскоранню развіццю хімічнай прамысловасці.

Мы хочам вызваліцца ад згубнага ўплыву капрызца прыроды, дабіцца таго, каб і ў неспрыяльных кліматычных умовах атрымліваць устойлівы ўраджай. З гэтай мэтай мы павінны максімальна выкарыстоўваць навуку, хімію, ірыгацыю.

Побач з павелічэннем вытворчасці мінеральных угнаенняў прадугледжваецца шырокае развіццё ірыгацыі. Развіццё арэальнага земляробства, як і вытворчасць мінеральных угнаенняў, звязана з вялікімі капіталакладаннямі. Раней гэта было нам не пад сілу. Цяпер на гэтыя мэты мы можам выдзеліць больш сродкаў.

Паны імперыялісты могуць сказаць, што Савецкі ўрад збіраецца накіраваць вялікія сродкі на развіццё хіміі і ірыгацыі, — значыць, на ўзбраенне грошай даваць не будзе, і мы, маўляў, абгонім Савецкі Саюз у развіцці ваеннай тэхнікі. Не выйдзе, панове імперыялісты, не радуіцеся! Тое, што неабходна для абароны, мы зрабілі і робім! Ракеты пабудаваны ўжо і стаяць там, дзе ім належыць. Як кажуць, дай божа, каб яны толькі стаялі, але не ляталі. Словам, затраты на развіццё хіміі і ірыгацыі не адаб'юцца на нашай абароне.

У гэтым годзе ў нас узніклі пэўныя цяжкасці, але мы іх пераадолеем! Наша партыя, наш народ поўныя рашучасці ў барацьбе за пабудову камунізму ўзяць адзін з галоўных рубяжоў — забяспечыць спына патрэбы людзей у хлебе, мясе, адзенні, абутку, жыллі, ва ўсім тым, што неабходна для задавальнення растуць запатрабаванняў насельніцтва. Гэта — галоўнае. Гэта будзе важнейшым доказам таго, што ў барацьбе за пабудову камунізму мы дабіліся вялікай перамогі!

У КРАМЛЕЎСКИМ Палацы з'ездаў праводзіў сваю работу XIII з'езд прафсаюзаў СССР. З усіх канцоў краіны сюды прыбыло каля чатырох тысяч дэлегатаў 68-мільённай арміі членаў розных прафсаюзаў, пасланцаў нашага слаўнага рабочага класа і інтэлігенцыі. У іх ліку тыя, хто стварае касмічныя караблі, і тыя, хто вадзіў іх у космас. Тыя, хто будзе гігантскія электрастанцыі на Ангары і Енісеі, хто пакарыў далінныя землі — усе, хто будзе камунізм. На гэты з'езд прыбылі таксама дэлегацыі і назіральнікі з 80 краін свету. У яго рабоце прымае ўдзел дэлегацыя Сусветнай федэрацыі прафсаюзаў на чале з кіраўнікам Федэрацыі Рэната Бітосі і Луі Сайянам.

Якія ж пытанні абмеркаваў XIII з'езд прафсаюзаў? Многія, але галоўнае з іх — як хутчэй і

З'ЕЗД СТВАРАЛЬНІКАЎ

лепш пабудаваць матэрыяльна-тэхнічны фундамент камунізму. І гэта не выпадковасць, бо іменна нашы прафсаюзы выконваюць авангардную ролю ў барацьбе за ператварэнне ў жыццё праграмы КПСС, іменна прафсаюзы, як сказаў вялікі Ленін, з'яўляюцца для працоўных школамі камунізму.

З часу XII з'езду члены нашых прафсаюзаў зрабілі велізарны ўклад у агульную справу народа. Пспехі нашай краіны ў вытворчым, культурным

і грамадскім жыцці неаддзельны ад дзейнасці прафсаюзаў. Вось толькі некаторыя вынікі барацьбы рабочага класа СССР і ўсіх працоўных, аб якіх паведаміў з'езд старшыня ВЦПС В. Грышын. За пяць год, з улікам будучага выканання плана на 1963 год, валавая прадукцыя прамысловасці СССР узрасце на 58 працэнтаў замест 51 працэнта на сямігадоваму плану. Звыш задання будзе выпушчана прамысловай прадукцыі на 37 мільярдаў рублёў. Толькі за чатыры апошнія гады ў СССР уведзена ў строй 3 700 буйных прамысловых прадпрыемстваў. Хутка скарачаецца разрыв паміж вытворчасцю СССР і ЗША. У 1962 годзе СССР выпускаў ужо 63 працэнты прадукцыі прамысловасці ЗША супраць 47 працэнтаў у 1957 годзе.

Гэта наша выдатная працоўная перамога. І як характэрна для краіны рабочых і сялян, гэтыя поспехі не маглі не адбіцца на паляпшэнні дабрабыту ўсіх працоўных. За апошнія чатыры гады нацыянальны прыбытак СССР узрос на 31 працэнт, а рэальныя прыбыткі працоўных у разліку на аднаго працоўнага — на 18 працэнтаў. Грамадскія фонды спажывання, накіраваныя на абслугоўванне працоўных, склалі ў 1959—1962 гадах больш за 100 мільярдаў рублёў. Павялічыліся фонды сацыяльнага страхавання, кіраванне якімі даручана прафсаюзам. За 1959—1963 гады выдаткі на гэтыя мэты складуць каля

40 мільярдаў рублёў, столькі ж, колькі за папярэднія 30 год. За кошт сацыяльнага фонду бясплатна і на льготных умовах толькі за чатыры гады лячылася і адпачывала ў здраўніцах звыш 21 мільёна працоўных; 18 мільёнаў дзяцей пабывала ў піянерскіх лагерах; усе рабочыя і служачыя, якія маюць патрэбу ў гэтым, атрымалі дапамогу і пенсіі.

Велізарныя сродкі выдаткуюць прафсаюзы і на вучобу працоўных. Звыш 10 мільёнаў з іх штогод навуцаецца новым прафесіянам ці павышаюць кваліфікацыю. З кожным годам паліпшаецца культурнае абслугоўванне членаў прафсаюзаў і г. д.

Пасля дакладу В. Грышына ўдзельнікі з'езду разгарнулі дзелавыя спрэчкі. На трыбуну ўзнімаецца дэлегат Ленінграда, яго змяняе прадстаўнік Беларусі, за ім выступае дэлегат ад рабочых Узбекістана... Міністр уступае трыбуну работніцы саўгаса, дырэктар прадпрыемства — ткачысе... Прамоўцы — розныя людзі. Але ёсць адно, галоўнае, у іх прамовах: трэба зрабіць усё, каб савецкія прафсаюзы сталі яшчэ больш актыўна ўдзельнічаць у будаўніцтве камунізму, каб мацнелі нашы міжнародныя сувязі, каб больш трывалым былі мір і дружба на зямлі.

— Мы абавязкова запалім над Енісеем сонца ў пяць мільёнаў кілават, — сказаў брыгадзір Мікалай Смілько. — А потым ажыццявім і другую нашу мару: да 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна пабудуем плаціну Шушанскай ГЭС у Саянах!

Яго словы дэлегаты сустралі апладысмантамі. Апладысмантамі сустракаюць удзельнікі і рапартаў іншых дэлегатаў ад імя калектываў, якія паслалі іх на з'езд. Яны дзеляцца сваімі новымі планами, сваімі прапановамі, як зрабіць нашу краіну яшчэ мацнейшай, смела крытыкуюць недахопы, указваюць шляхі іх выпраўлення. Адным словам, у кожным выступленні чуюцца гаспадарчыя клопаты савецкага чалавека аб сваёй краіне, аб яе будучыні. Такія галоўныя клопаты стваральнікаў камунізму.

Салігорскі калійны камбінат. Мантажнікі брыгады Георгія Раманоўскага (злева направа): Л. Раманоўскі, мантажнікі Г. Шульга, М. Паўлаў, А. Скрыпка і В. Іванковіч.

«Я зноў у Слоніме»...

Звыш 30 год пражыў удалены ад Радзімы Іосіф Мікалаевіч Калеснік. Нарадзіўся ён у глухой вёсцы Паронім на Слонімскай зямлі беззямельнага селяніна. Ад цяжкіх да цяжкіх прыходзілася гнуць спіну на польскіх паноў, але нястача не пакідала хату. Тады і наважыўся ён паехаць за акіяна. Думаў зрабіць грошай і вярнуцца дадому.

Прыехаў у Канаду. Нявельківа сустрэла Калесніка чужына. У той час (1927 год) у Канаду прыехала шмат такіх жа абяздоленых, як і ён. Усе шукалі працу, але яе было мала. У краіне быў крызіс. Два гады Іосіф Мікалаевіч баграчыў у фермера Лоірака за кавалак хлеба і кватэру. Дзе толькі не прыходзіла працаваць: на плантацыях і фермах, на будаўніцтве шасэйнай дарогі. Быў конюхам, плотнікам, поварам і рыбаком...

Так ішлі гады. Нарэшце пашанцавала. Калеснік уладкаваўся кухонным рабочым у Эдмонтскі ўніверсітэт. Амаль 16 год прарабіў на гэтым месцы, сабраў крыху грошай, набыў дом і жывіўнара. Але ўвесь час цягнула на Радзіму.

— Яшчэ ў 1939 годзе, — гаворыць яго жонка Марыя Васільеўна, — мы збіраліся вярнуцца дадому, але грошай тады не было, а потым пачалася вайна... У 1957 годзе атрымалі дазвол выехаць у Савецкі Саюз. Вы не можаце сабе ўявіць, якую радасць мы адчувалі, калі 17 мая 1963 года праз столькі год ступілі на родную зямлю. Плакалі ад хвалявання ў час той цёплай сустрэчы, якую арганізавалі нам у Ленінградскім порце...

— Прадстаўнікі Камітэта з развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі за рубяжом і «Інтурыста» сустралі нас букетами кветак і шчырымі, сардэчнымі прывітаннямі. Два дні мы адпачывалі ў гэтым цудоўным горадзе. Нас размясцілі ў раскошных пакоях гасцініцы «Інтурыст». Мы наведвалі музеі, тэатры, магазіны. І ўсё гэта, уключаючы і харчаванне, было бясплатным. А калі даведаліся, што раней я перанесла складаную аперацыю страўніка, прапанавалі пракансультаваць у лепшых прафесараў і дактароў. Ці ж гэта забудзецца?

— Як ні добра было нам у Ленінградзе, — працягваў Іосіф Мікалаевіч, але хутчэй хацелася трапіць у родныя мясціны. І вось нам уручылі білеты на поезд. Неўзабаве мы былі ў Баранавічах. Адтуль аўтобусам — у родную вёску. А раней трэба было б ехаць на фурманцы некалькі дзён або мясіць лапцямі грязь... І вось мы ў вёсцы Шастакі. Не пазналі яе. Новая прасторныя дамы, зусім іншыя людзі.

— Добра і багата жывуць сёння ў Шастаках, — кажа Марыя Васільеўна. — Гэта бачна па ўсім... А як апранаюцца! Асабліва моладзь. Добрыя сукенкі, кофтанкі, на нагах мадэльныя туфлі, прыгожыя прычоскі.

— Раней, калі меў надзею на свята новыя лапці ды белыя анучы, то і добра было, — заўважае Іосіф Мікалаевіч. А зараз у кожнай вёсцы школа, а то і дзве, магазіны, бальніцы, клубы. Лячэнне бясплатнае. Не тое, што ў Канадзе. Два гады назад маёй жонцы зрабілі аперацыю страўніка. Прышлося заплаціць за гэта 400 долараў. Гэта вельмі многа! У Эдманце, дзе мы жылі, каб трапіць да доктара на прыём, трэба заплаціць 30—35 долараў. А вось тут жонка два тыдні пралажала ў Дзераўнянскай сельскай бальніцы і плаціць за гэта не трэба

было ні капейкі. Праўда, я па прывычцы спытаў, колькі павінен заплаціць. І бачылі б вы, які смех падыялі сёстры і ўрачы, што знаходзіліся ў пакоі.

— Вось паглядзіце на Слонім, — працягвае Іосіф Мікалаевіч. — Я памятаю гэты горад з вузкімі бруднымі вуліцамі, старэнькімі хатамі, дробнымі магазінамі. А цяпер многа шматпавярховых дамоў з усімі зручнасцямі, шырокія вуліцы, скверы, прыгожыя магазіны, кіна-тэатр, бальніца, розныя прад-

ПРОМ

Пачалося будаўніцтва першай у Беларусі лініі электраперадачы Мінск—Вільнюс напружаннем у 330 тысяч вольт. Уваход у строй гэтай лініі дазваляе Беларускаму энергасістэму злучыць у адзіную з Паўночна-Заходняй сістэмай СССР.

Зусім нядаўна беларускія і польскія ўчасткі транс'еўрапейскага нафтаправода «Дружба» былі звязаны разам. Цяпер на трасе нафтаправода гаспадарыць эксплуатацыйнікі. Пачалося напаяненне труб нафтай. Перад святам Кастрычніка заволжская нафта прышла ў Беларусь. Ад галоўнай помпавай перакатаючай станцыі чорнае золата Заволжа пайшло па адгалінаванню нафтаправода, якое адыходзіць ад галоўнай станцыі на Польшчу.

Па дарогах падмаскоўнага горнахімічнага камбіната імчацца прыгожыя магутныя аўтасамазвалы. Гэта машыны «навічкі», якія прыходзяць цяпер выправазні. Першая партыя іх выпушчана Мыцішчынскім машынабудаўнічым заводам. Самазвал створаны на базе грузавога аўтамабіля

«ЗІЛ-130», да масавага выпуску якога рыхтуецца Маскоўскі завод імя Ліхачова.

З кожным годам расце выпуск прадукцыі на Бабруйскай валяльна-лямцавай фабрыцы. За дзевяць месяцаў адпраўлена ў розныя гарады краіны 115 тысяч пар валёнак, у тым ліку 37 тысяч пар для дзяцей.

Мінск. Вуліца Ульянаўская. Фота А. ШНЕЙДЭРА.

Варвары XX стагоддзя

Выдавецтва «Беларусь» выпусціла кнігу «Злачынствы нямецка-фашысцкіх акупантаў на Беларусі». Дакументы, матэрыялы, фотаздымкі, сабраныя ў гэтым зборніку, раскрываюць зварынае аблічча фашызму, расказваюць аб масавых знішчэннях мірных грамадзян і ваеннапалонных, уgone юнакоў і дзяўчат на прымусовую працу ў Германію, разбурэннях і разграбленні матэрыяльных, культурных і навуковых каштоўнасцей народа.

У зборніку змешчаны акты Надзвычайнай камісіі па ўстанавленню і расследаванню злачынстваў фашысцкіх захопнікаў, а таксама раённых, абласных, гарадскіх і рэспубліканскіх камісій, дакументы падпольных райкомаў, судовыя матэрыялы. У ім прыводзяцца матэрыялы з акупацыйных газет, данясенні, загады, планы гітлераўскіх урадавых органаў і вярхоўнага камандавання.

Дакументы сведчаць, што за час акупацыі Беларусі гітлераўцы закатавалі, расстралялі, павесілі, спалілі і знішчылі 2 мільёны 200 тысяч савецкіх грамадзян, угналі ў нямецкае рабства каля 380 тысяч чалавек. Былі разбураны і спалены 209 гарадоў, у тым ліку Мінск, Гомель, Віцебск, Полацк, Орша і іншыя, а таксама 9 200 вёсак, знішчана або вывезена ў Германію 10 тысяч прамысловых прадпрыемстваў, разбурана 10 тысяч калгасаў, 1 136 бальніц, 1 085 тэатраў, клубоў, школ, вышэйшых навучальных устаноў і музеяў.

Тое, што зрабілі гітлераўцы і іх пасобнікі на Беларусі, страшэнна і жахліва. Дакументы расказваюць, як ажыццяўляўся план «Ост», фашысты знішчалі ваеннапалонных і мірных грамадзян. «Большасць з іх былі захоплены ў палон цяжка параненымі, аб чым сведчаць рэшткі перавязаных матэрыялаў. Перад расстрэлам палонныя былі звязаны групамі па 5—10 чалавек вярхоўкамі, рамянямі і дротам. У камсамольца яфрэйтара Барышнікава адсечана галава. Катырбаева палілі на кастры. У большасці іншых адсечаны канечнасці цела, адрэзаны насы, вушы, раздроблены цяжкімі жалезнымі прадметамі чэрапы, на целах відаць сляды нажавых ран і біцця»...

У лагеры «Шталаг № 532» пад Полацкам ваеннапалонных катавалі голадам, непасільнай працай, расстралявалі, на хворых праводзіліся «эксперыменты».

Новачасныя варвары, майстры заплетных спраў і масавых забойстваў здэкаваліся з мірнага насельніцтва — старых, дзяцей, жанчын. Так у мястэчку Дамачава гітлераўцы 23 верасня 1942 г. расстралялі больш 50 дзяцей, якія засталіся ў дзіцячым доме... Усяго па Брэсцкай вобласці нямецкімі захопнікамі знішчана 44 953 дзяцей і падлеткаў.

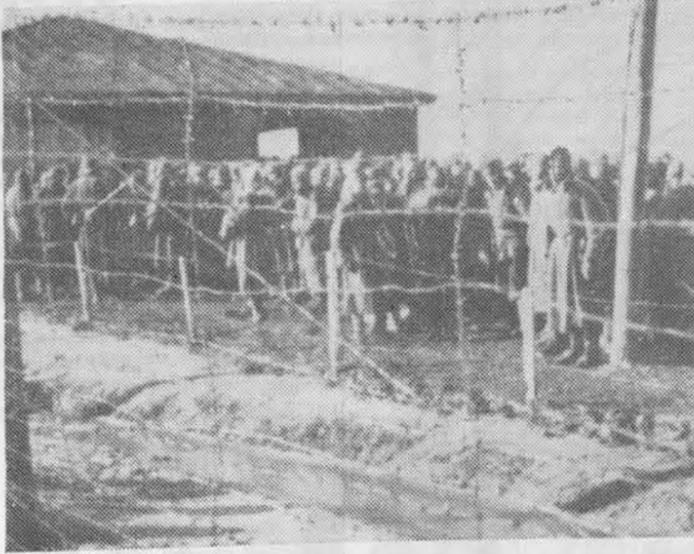
У Пінску пачалося будаўніцтва буйнейшага ў Беларусі трыкатажнага камбіната. Ён будзе выпускаць кофтакі, джэмперы, жакеты і іншую элегантную верхнюю вопратку з сінтэтычных валокнаў.

На Мінскім мотавелазаводзе створана новая мадэль малалітражнага матацыкла. Машына вынослівая, эканамічная. Яна важыць усяго 95 кілаграмаў і развівае скорасць да 90 кіламетраў у гадзіну. Матацыкл мае чатырохступенчатую каробку перадач і працуе ад генератара пераменнага току.

Другі канцэртны сезон пачала народная філармонія Мінскай вобласці. У Слуцку, Салігорску, Барысаве, Вілейцы і іншых гарадах сталічнай вобласці артысты далі звыш 40 канцэртаў.

Вялікую партыю аўтаматывалаў адправілі ў Гвінейскую Рэспубліку беларускія аўтаматывабудаўнікі. Цяпер у гэтай афрыканскай краіне можна су-

Гэтыя дакументальныя фотаздымкі расказваюць аб здзеках фашысцкіх варвараў над ваеннапалоннымі і мірным насельніцтвам у час акупацыі.

Лагер савецкіх ваеннапалонных пад Бабруйскам.

Горы трупаў засталі савецкія войскі на месцы гэтага лагера пасля вызвалення Бабруйска.

Здымкі ля трупаў рабілі сабе на памяць фашысцкія забойцы.

ХРОНІКА

стрэць трактары, станкі і іншыя прамысловыя вырабы дваццаці прадпрыемстваў Беларусі.

На рэках нашай краіны нярэдка можна ўбачыць 150-месныя пасажырскія цеплаход-

ды, якія выпускае Бабруйскі суднарамонтны завод. Іх асадка ўсяго 50 сантыметраў. Гэта вельмі зручна для эксплуатацыі суднаў на невялікіх рэках. Завод выпускае не толькі пасажырскія цеплаходы такога тыпу, але і грузавыя. Сёлета завод адправіў многа такіх суднаў, у тым ліку 7 пасажырскіх — для рэк Поўначы краіны і Урала. Цяпер пасяхова прайшоў выпрабаванні на рацэ Бярэзіне цеплаход тыпу «Нёман», зроблены па заказе Дняпрапятроўскага рачнога порта.

У Мінск прыйшла дэлегацыя Сацыялістычнай партыі Францыі. На здымку: госці і суправоджаючыя іх асобы на заводзе аўтаматывальных ліній.

Разнастайнасці прыёмаў, якімі забойцы знішчалі савецкіх грамадзян, маглі б пазайздросціць інквізітары сярэднявекі — яны расстралявалі і вешалі, зажыва спалілі на кастрах і ў полымі пажарышчаў, кідалі ў калодзежы, цкавалі сабакамі, мардавалі ў «душагубках», выкачвалі ў дзяцей кроў.

22 студзеня 1944 года была спалена вёска Байкі (Брэсцкай вобласці) — 130 гаспадарак з усім насельніцтвам у колькасці 957 чалавек... Раненых, якія трацілі прытомнасць, кідалі ў яму. Жанчын палілі жывымі ў хлявах. Страшэнную, пакутную смерць надумалі дзецям. На іх нацкавалі 15 сабак. Пакалечаных дзяцей падпалілі жывымі. Па вуліцы, асветленай пажарышчам, сабакі цягнулі разарваных імі маленькіх дзяцей. У хаце Васіля Іванавіча Гайдука немцы схопілі за ножкі нованароджанага дзіця і ўдарылі ім аб сцяну, а маці забілі ў пасцелі...

А вось лаканічныя запісы саміх забойцаў і марадзёраў:

«У першы дзень было забіта каля 10 тысяч чалавек. Пакаранне смерцю было праведзена планамерна і без асобных здарэнняў»...

Рыхтуючыся напаці на Савецкі Саюз, гітлераўцы падбіралі здраднікаў, шпіёнаў, прайдзісветаў, гатовых за грошы прадаць сваю радзіму.

Сярод прозвішчаў, якія сустракаюцца ў актах, ёсць імёны іншых «змагароў», якія знаходзіцца зараз за мяжой і імкнуцца далучыць сябе да «палітычнай» эміграцыі. У час гітлераўскай акупацыі яны дапамагалі катан знішчаць багаці Беларусі, здэкавацца над людзьмі. Сёння за мяжой яны працягваюць брудную справу, паклёпіваюць на Радзіму.

Доўгі быў шлях нямецкага адступлення: спаленыя вёскі, разбураныя дашчэнтку гарады, мініраваныя дарогі, калодзежы, заражаныя сьпінным тыфусам, загарадзі для людзей з калючага дроту. Разам з фашыстамі ўцякалі ад справядлівай кары і здраднікі — Р. Астроўскі, Ф. Кушал, Б. Рагуля, С. Станкевіч. Хаваючыся за спіны заакіяньскіх імперыялістаў, яны і сёння за трыццаць срэбранікаў спрабуюць ганьбіць наш народ. Ведайце ж іх чорныя справы, землякі!

Кніга «Злачынствы нямецка-фашысцкіх захопнікаў на Беларусі» з'яўляецца напамінкам аб тым, што існуюць яшчэ людзі, якія імкнуцца зноў распаліць пажар сусветнай вайны, напамінкам аб трагічным мінулым і аб тым, што за мір трэба змагацца, захоўваць яго і берасьці.

Т. СВАТКОЎСКАЯ.

С. ІЗУНОУ. Абаронца Брэсцкай крэпасці.

Фота Ул. КРУКА.

РАЮ ПАЧЫТАЦЬ

Многа год я бадзяўся па чужыне. Бачыў там сярод землякоў усляякіх людзей: і сумленных, і прайдзісветаў, накітал тых, аб якіх прачытаў нядаўна ў брашуры «Восем год у нацыяналістычным балодзе» (выданне Беларускай секцыі Савецкага Камітэта па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом). Аўтар яе — Браніслаў Курага-Скрага выкрывае зайзятых ворагаў нашага народа, якія акапаліся на Захадзе, Сваімі вачыма пачытаўшы і пазнаўшы дзейнасць імперыялістычных падпалаў: сіповічаў, надсонаў, лашукоў і ім падобных, Курага-Скрага перасцерагае землякоў не трапляць у ліпкае павуцінне гэтых ворагаў.

Раю ўсім маім землякам на чужыне прачытаць брашуру «Восем год у нацыяналістычным балодзе». Яна, несумненна, прынясе карысць кожнаму.

А. ВЕЖНАВЕЦ.

ГОСЦЬ З ГРУЗІІ

Іх двое, сядзяць за сталом, гутараць, успамінаюць мінулае. Адзін з іх — дырэктар Нясвіжскага біяміцынавага заводу Пётр Фролавіч Харытонаў, другі — майстар Тбіліскага рамонтнага заводу Георгій Ільіч Рачынашвілі. Сёння, праз дваццаць гадоў, Харытонаў і Рачынашвілі сустрэліся ў Альбе, на зямлі Беларусі, дзе калісьці разам змагаліся з фашыстамі.

...Шлях адступлення адрэзан. Аднак ваенны тэхнік Пётр Харытонаў не разгубіўся. Ён арганізуе партызанскі атрад. Зімой 1942 года народныя мсціўцы ўжо дзейнічалі ў Налібоцкай пушчы. Сярод партызан з'явіўся і Георгій Рачынашвілі. Неўзабаве Харытонаў стаў камісарам атрада, а Рачынашвілі — камандзірам узвода.

Жыхары Івянца, Лагуновіч, Валожына, Пяршая і іншых населеных пунктаў добра памятаюць баявыя дзеянні партызанскага атрада імя Кутузава. Ён граміў фашысцкія гарнізоны, узрываў масты, пускаў пад адхон эшалоны. Камісар атрада Харытонаў і камандзір узвода Рачынашвілі часта ішлі ў баях поруч. Тры гады партызанскай барацьбы зрабілі іх сябрамі на вечна.

Георгій Рачынашвілі жыве ў Тбілісі. Працуе, выхоўвае дзяцей. Старэйшаму сыну семнаццаць гадоў, ён навучаец тэхнікума. Дачка Ільшары — вучаніца дзевятага класа.

Пётр Фролавіч быў гасцем Рачынашвілі ў Тбілісі, цяпер ён з такой жа зычлівасцю прымае ў сябе баявога таварыша. Яны пачылі на месцах партызанскіх баёў, у сяброў па атраду.

І. ТАРТОВСКИ.

У рыбгасе «Страдач» Брэсцкай вобласці вядуць адлоў рыбы. Гаспадарка паставіць у бягучым годзе ў гандлёвую сетку сто тон жывога карася і карпа. На здымку: пагрузка карпа для адпраўкі ў магазіны Брэста.

Фота В. ГЕРМАНА. Фотажурнік БЕЛТА.

Нясвіж.

«НУВЕЛЬ КРЫТЫК» АБ «СВАБОДЗЕ ДУМКІ» Ў АМЕРЫЦЫ

«Заходняя дэмакратыя дае людзям свабоду думкі». Як часта і напышліва цярдзяць аб гэтым ідэалагі капіталізму! Чаго каштоўна гэтыя сцверджанні, дае адна інтэрв'ю французскага штотыднёвіка з чатырма прафесарамі, якія наведвалі ЗША. Французскія вучоныя, якія падзяліліся з рэдакцыяй «Нувель крытык» сваімі назіраннямі над станам духоўнага жыцця ў ЗША. Па раду меркаванняў рэдакцыя «Нувель крытык» не назвала іх поўных імён.

«Нувель крытык». Што амерыканцы падразумеваюць пад словамі «свабодна думка»?

П. С. Адрозна пасля майго прыезду ў ЗША у мяне складалася ўражанне, што «думка свабодна» ў гэтай краіне — гэта значыць думка ў некалькіх вузкіх напрамках, намечаных урадам. Усялякі выхад за рамкі гэтых напрамкаў пагражае непрыемнасцям; страх — даволі распаўсюджанае пачуццё ў Злучаных Штатах. Большасць людзей лічыць за лепшае прымаць гатовыя думкі, якія ім убівае ў галовы прэса. Кожны, хто становіцца праціўнікам коснасці, рызыкуе згубіць работу.

Існуе таксама ідэя аб «высакароднай ісіці амерыканскага народа», якая нібы састаіць у абароне «каштоўнасцей вольнага свету», дзе б гэта ні было. Але ў агульным амерыканцы слаба вераць у гэту ідэю.

Песімізм асабліва ахапіў інтэлігенцае асяроддзе. Я чуў, як многія амерыканцы гавораць: «Праз пяць год усе краіны Лацінскай Амерыкі стануць камуністычнымі».

«Нувель крытык». Якія настроі моладзі?

П. С. Цікава назіраць, як рэагуе моладзь на «прамыванне мозгоў», якому яе падвяргаюць абавязковыя лекцыі аб марксізме з грубым скажэннем яго палажэнняў, антыкамуністычныя канферэнцыі і фільмы. Гэта прапаганда вельмі прымітыўная. У час аднаго з'езду маладзёжных арганізацый я бачыў, як маладыя людзі ўзбунтаваліся супраць ініцыятару антыкамуністычнага вечара.

Маладыя людзі заявілі, што яны не настолькі дурныя, каб верыць ва ўсю лухту, якой яе нашпігоўваюць. Яны задалі многа разумных пытанняў, напрыклад, чаму першым чалавекам у космасе быў грамадзянін Савецкага Саюза Гагарын.

М. Н. Мне таксама хацелася б упамінуць аб нізкім узроўні антыкамуністычнай прапаганды ў Злучаных Штатах. Камуніст у іх адлюстраванні — гэта «чалавек з нажом у руках».

«Нувель крытык». Нам знаёма перыядычная прэса камуністаў, часопісы, якія знаходзяцца пад іх уплывам, кнігі, якія яны выдаюць. Ці сустракаліся вы з людзьмі пракамуністычных настрояў, з іх дзейнасцю?

П. С. Я бачыў добра арганізаваныя групы людзей, што цвёрда і ўпарта адстаіваюць свае пазіцыі, якія можна назваць пракамуністычнымі. Гэтыя мужныя людзі — выкладчыкі, навуковыя супрацоўнікі — працуюць у цяжкіх умовах, але яны ўмеюць знаходзіць самыя розныя формы грамадскай дзейнасці і часта карыстаюцца вялікім аўтарытэтам у прафсаюзах, у культурных гуртках, сярод студэнтаў.

Але гэта толькі астраўкі, можа, вехі будучага ў моры канфармізму. Самы распаўсюджаны ідэал — гэта па-ранейшаму «прыстойны амерыканец».

«Нувель крытык». Які змест гэтага паняцця?

М. Н. Быць «прыстойным амерыканцам» — значыць належаць да якой-небудзь царквы і верыць у які-небудзь ідэал. Гэта аснова.

«Нувель крытык». З якога моманту на чалавека наклеіваецца ярлык камуніста?

М. Н. Пачынаючы з моманту, калі вы перастаеце асуджаць абсалютна ўсе, што робяць Савецкі Саюз і камуністычныя партыі розных краін.

П. К. Падазраваюць у камунізме ўсіх тых, хто патрабуе нармалізацыі адносін паміж Усходам і Захадам. Дык зось усіх гэтых людзей аб'яўляюць саюзнікамі камуністаў, «спадарожнікамі».

Ж. Л. Эйзенхаўэр таксама быў абвінавачаны ў камунізме. Яго назвалі «агентам Масквы».

П. К. Я знаходжу, што гэта ўжо перастае быць смешным і ператвараецца ў даволі трагічную рэальнасць! «Таварыства Джона Бэрча» запалохвае дрэнна інфармаваную масу насельніцтва. У амерыканцаў па-ранейшаму моцны ўплыў царквы. Апрача таго, ім унушаюць думку, што іх дабрабыт пагражаюць з усіх бакоў. Гэта глеба, якая схіляе да ўсякага агрэсіўнага псіхозу.

П. С. І ўсё ж у Амерыцы існуе барацьба ідэй паміж правымі і левымі. Калі нават гэта барацьба не заўсёды прымае выразна выяўленыя грамадскія формы, то ўсё ж, паназіраўшы, можна заўважыць, што яна існуе.

Карціна амерыканскага грамадства была б зусім няпоўнай, калі не ўпамінуць, што існуе яшчэ велізарнае балота, у якім знаходзіцца большасць насельніцтва. Пачуццё, якое пануе ў гэтым балочце, — апатыя, а зусім не энтузіязм, скажам, пры думцы аб неабходнасці біцця за «вольны свет», за Заходні Берлін або за Чан Кай-шы.

«Нувель крытык». Ці можна растлумачыць прычыны гэтай апатыі?

П. С. Амерыканцаў праследуюць успаміны аб вялікім крызісе, а пяць мільянаў беспрацоўных вечна нагадваюць аб гэтым. Большасць амерыканцаў чапляюцца за тое, што маюць. Яны зусім не імкнуча ўсвядоміць, што адбываецца ў іх краіне і ў свеце. Большасць цікавіць толькі дабрабыт.

Ж. Л. Мне здаецца, што апатыя тлумачыцца галоўным чынам тым, што ў Амерыцы няма ўпэўненасці ў заўтрашнім дні.

Парыж.

Фотаэціюд К. ЯКУБОВІЧА.

СПОРТ

НА ДЫВАНЕ — БАРЦЫ

Сустрэча зборных каманд Чэхаславакіі і Беларусі па класічнай барацьбе адбылася ў Мінску. Нягледзячы на тое, што ў камандзе Беларусі не выступалі такія вядомыя барцы, як А. Караваеў, В. Жыццяў, М. Чучалаў, С. Залускі, спаборніцтва закончылася ў карысць гаспадароў дывана з лікам 6:2.

КЛУБ «ГОМСЕЛЬМАШ»

Прэзідыум Усесаюзнага савета спартыўных таварыстваў прафсаюзаў прысвоіў калектыву фізкультуры Гомельскага завода сельскагаспадарчага машынабудавання назву «Спартыўны клуб «Гомсельмаш». У заводскім калектыве фізкультуры працуюць секцыі па 26 відах спорту. Тут амаль кожны другі рабочы займаецца спортам. Сёлета падрыхтаваны 4 майстры спорту і 25 першаразраднікаў.

СТРАЛЯЮЦЬ З ЛУКА

На мінскім стадыёне «Дынама» праходзіла асабіста-каманднае першынство рэспублікі па стральбе з лука.

На спаборніцтвах удала выступіў леташні чэмпіён студэнт тэатральна-мастацкага інстытута К. Сарока. На адлегласці 30 метраў з 12 серый ён выбіў 299 ачкоў і заняў першае месца.

Сярод жанчын лепшы вынік паказала вучаніца мінскай сярэдняй школы № 1 Л. Аўсянікіна — 212 ачкоў.

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу: ад 7 да 8 гадзін, ад 15 да 16, ад 17 да 20 і ад 21 да 22 гадзін у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 16, 19, 31, 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 і 375 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях па суботах ад 7 гадзін 30 мінут да 8 гадзін і ад 19 гадзін 30 мінут да 20 гадзін па сярэднеўрапейскаму часу.

Г А Н А Р У С Я !

Гэта было ў 1936 годзе, калі бацька павёз нас у далёкую Амерыку. Пятнаццаць гадоў жылі мы ў Парагваі, там прайшло маё дзяцінства і юнацтва. Калі мне было 17 год, мы пераехалі ў Аргенціну. Але ў Аргенціне жылі дрэнна.

Часта нам расказваў бацька аб Беларусі, яе гарадах і вёсках, аб цудоўнай Беларускай пушчы і яе лясных жыхарах.

Бацька мой нарадзіўся і жыў недалёка ад пушчы ў вёсцы Манчакі Камянецкага раёна Брэсцкай вобласці. У гэтай вёсцы жылі нашы сваякі. Хоць рэдка, але яны пісалі нам пісьмы, знаёмілі з жыццём землякоў. Ох, як хацелася трапіць на Радзіму! І вось гэты час прышоў. Вярнуліся мы ў родныя мясціны, у Кобрын, у 1956 годзе. Сустрэлі нас добра, усіх уладкавалі на работу, далі жыллё. Бацька стаў працаваць це-

сляром у райпрамкамбінаце, а я токарэм. Калі стварыўся інструментальны завод, нас уладкавалі на работу туды.

Цяпер бацька ўжо на пенсіі, атрымлівае 60 рублёў у месяц. Я стаў заточнікам па пятам разраду, штомесяц зарабляю па 110—115 рублёў. У дні работы XXII з'езду партыі мяне прынялі ў кандыдаты КПСС, цяпер я ўжо член партыі. Мне прысвоена званне ўдарніка камуністычнай працы. Адначасова я вучуся ў вярэдняй школе рабочай моладзі. Пачаў з шостага класа, а ў гэтым годзе закончу дзевяты клас. У мяне запаветная мара — атрымаць сярэднюю адукацыю, а потым паступіць завочна ў інстытут.

Я ганаруся тым, што з'яўляюся грамадзянінам СССР, членам партыі вялікага Леніна.

Ул. СІМАНЮК.

ПАДЗЯКА ЦАЛІННІКА

Пасля гульні з маскоўскім «Дынама» футбольная каманда дынамаўцаў Мінска ў той жа вечар выехала ў Кіев скорым поездам Масква—Чоп. Раніцай футбалісты пашлі снедаць у вазон-рестаран. Тут майстар спорту Віктар Канавалаў знайшоў пад столікам бумажнік, у якім аказалася каля семісот рублёў і дакументы. В. Канавалаў перадаў знаходку старшай афіцыйнтцы. Праз некалькі мінут на паязному радыё было аб'яўлена аб знаходцы. Хутка з'явіўся і гаспадар бумажніка. Ім аказаўся механізатар цалінніка саўгаса «Пай-днёва-Стэпавы» Брэдзінскага раёна Чалыбінскай вобласці М. П. Продан.

Усхвалявана ён дзякаваў В. Канавалаву. «Вы высакародны і цудоўны чалавек», — сказаў ён яму. А калі даведаўся, што знайшоўшы яго бумажнік футбаліст мінскай каманды «Дынама», захапленню яго не было канца. Ён добра ведае пра поспехі мінскай каманды, пажадаў ёй новых перамог, а Канавалаву шчасця ў жыцці.

У купэ В. Канавалаў на пытанні таварышаў адказаў: «А што тут асаблівага? Кожны паступіў бы таксама».

Так, кожны сапраўдны савецкі чалавек паступіў бы таксама. Гэта не першы высакародны ўчынак Віктара Канавалава. Летам ён выраптаваў тануўшага школьніка.

А. ГАРБЫЛЕЎ.

Вас чакаюць і шукаюць сваякі

Вельмі прашу вас дапамагчы мне знайсці майго мужа РАДЗІЕНАВА Ярэмію Дзмітрыевіча, 1898 года нараджэння, урадженца с. Тройка Дубрава Лысагорскага раёна Тамбоўскай вобласці. У 1943 годзе ён быў арыштаваны за сувязь з партызанамі нямец-

кімі карнікамі і вывезены ў Германію. Я пасля гэтага знаходзілася ў лагера смерці Каалдычова, але здолела ўцячы.

Надзежда РАДЗІЕНАВА.

Вёска Стайкі

Баранавіцкага раёна.

Дастойную змену рыхтуе сабе Герой Савецкага Саюза Рыгор Кірылавіч Дзенісенка. Яго сын вучань 10 класа Уладзімір захапляецца авіяцыйнай не менш за свайго бацьку. Малады Дзенісенка пачаў сваю біяграфію з авіямадэлізму. Ён на XXIV рэспубліканскіх школьных спаборніцтвах і X першынстве беларускіх авіямадэлістаў заваяваў званне чэмпіёна па мадэлях — копіях самалётаў.

Рыгор Кірылавіч працуе начальнікам Гомельскага аэраклуба імя К. Э. Цыялкоўскага, дзе вырошчвае кадры лётчыкаў-спартсменаў. Дзевяць год таму назад ён выпусціў у першы палёт выхаванца Саратаўскага аэраклуба Юрыя Гагарына.

НА ЗДЫМКУ: Рыгор Кірылавіч Дзенісенка з сынам Уладзімірам.

Фота Ч. МЕЗІНА.

На вялікіх міжнародных гонках «Мірнае спаборніцтва»:

— А ці не акругліць колы?

«Ліберасьён», Парыж.

Апрача таго, штодзённа на кароткіх хвалях 30,61 і 50,51 метра ад 22 гадзін 30 мінут да 23 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу.

ДЛЯ ЗША, КАНАДЫ І КРАІН

ЛАЦІНСКАЙ АМЕРЫКІ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскіму часу ад 18 гадзін 30 мінут да 20 гадзін 30 мінут у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 19, 25, 31 і 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 метра.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях кожную

суботу ад 19 гадзін да 19 гадзін 30 мінут па нью-йоркскіму часу.

РЕДАКЦЫЯНАЯ КАЛЕГІЯ.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77, Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».